

HET WEEKEND WAARMEE DE VERNIEUWING BEGON

Annamarie Nacko Cafardi

Getuigenis van Annamarie Nacko Cafardi, zomaar een van de deelnemers aan het Duquesne-weekend, 17-19 februari 1967 in Pittsburgh. Dat weekend bleek achteraf het historische begin te zijn van de charismatische vernieuwing binnen de Rooms-katholieke Kerk.

Annamarie Nacko Cafardi, een van de deelnemers aan het Duquesne-weekend

Het is bijna onmogelijk te geloven dat er zoveel jaar verstreken zijn sinds het Duquesne-weekend. Veel herinneringen zijn vervaagd, maar er is een duidelijk feit dat niet kan worden veranderd: mijn leven veranderde ingrijpend tijdens dat weekend, half februari 1967 en niets is sindsdien hetzelfde meer.

Gaan studeren

In retrospectief is het nu duidelijk voor mij dat God al lang voor die tijd aan het werk was in mijn leven. Ik wilde graag buiten mijn woonplaats gaan studeren en hoopte daartoe een beurs te krijgen. Een van mijn beste vriendinnen, Elaine Kersting (Ransil), was eerstejaarsstudent op de Duquesne-universiteit en nodigde mij uit een dag mee te lopen. Het beviel me en - nog opvallender - ik hield er een onverklaarbaar gevoel aan over dat de Duquesne-universiteit de plaats was waar ik moest wezen.

Chi Rho

Ik kwam er in 1965 om Engels te gaan studeren en raakte vrijwel meteen betrokken bij de groep *Chi Rho*. Elaine was er lid van en ik vond het een prima bron van sociale, geestelijke en intellectuele activiteiten. De mensen waren oprecht en vriendelijk. Mijn geloof was in die tijd vooral intellectueel. Ik was opgetogen over wat er gaande was in de katholieke kerk, want het leek erop dat er veel bijzondere, noodzakelijke veranderingen plaatsvonden. *Chi Rho* organiseerde, met anderen, de dagelijkse liturgie, waardoor ik de gelegenheid had actief deel te nemen aan de Mis, iets wat ik niet gewend was in mijn

thuisparochie. We hadden een kapelaan en twee leden van de faculteit die uitstekend leiding gaven. Dankzij *Chi Rho* was mijn eerste jaar beter dan ik had gehoopt.

Beetje bizar

Mijn betrokkenheid bij *Chi Rho* verdiepte zich in het tweede jaar en ik raakte betrokken bij de planning van een weekendretraite in februari 1967. Daarbij begon mij op te vallen dat er iets vreemds gaande was. Onze twee adviseurs van de faculteit en een theologiedocent, Pat Bourgeois, leken zich anders te gedragen terwijl wij dat weekend aan het voorbereiden waren. Ze hadden van die opmerkingen terzijde en giechelden soms wat apart tijdens het bespreken van het onderwerp voor de retraite: de eerste vier hoofdstukken van *Handelingen van de apostelen*. In aanvulling op *Handelingen* werd aan de deelnemers gevraagd *Het kruis in de asfaltjungle* te lezen, een boek over David Wilkerson.* Dit was zeer verontrustend voor mij. Ik las het boek en vond het simplistisch en een beetje bizar. Het soort ervaringen waar het in dit boek over ging leek niet op de intellectuele theologie die ik aanhing.

Een week voor dat weekend

Ik begon bezorgd te worden dat wat ik gevonden had in *Chi Rho* dreigde te veranderen. Die bezorgdheid werd nog versterkt door een toevallige ontmoeting die Elaine had met Marybeth Mutmanski in de Duquesne-bibliotheek op zaterdagmiddag, een week voordat het retraiteweekend zou plaatsvinden. Marybeth was lid van *Chi Rho* en paste regelmatig op de kleine kinderen van een van de adviseurs van de faculteit en zijn vrouw. Marybeth vertelde dat op de vrijdag daarvoor onze adviseurs en Pat Bourgeois naar

een soort bijeenkomst geweest waren. Na afloop had Marybeth hen horen praten over die bijeenkomst. Ze voelde dat er een relatie was tussen die bijeenkomst, het boek van Wilkerson en de komende *Chi Rho* retraite. Een vrouw uit die bijeenkomst zou komen spreken in onze retraite.

Ik vond het niet leuk wat ik hoorde. Ik was blij met *Chi Rho* zoals die was en zeer tevreden met mijn theologie. Ik voelde dat mijn leven ging veranderen.

Lol met elkaar gaan hebben

Terwijl het weekend dichterbij kwam, bleven mijn zorgen, maar ik dacht ook dat het een mooie gelegenheid was om samen te zijn met de mensen die ik was gaan liefhebben. Er was zelfs een verjaardagsfeest gepland op de zaterdagavond tijdens de retraite, voor Elaine, onze kapelaan en mijzelf. Ik ging de retraite in met een gevoel dat we lol zouden hebben met elkaar.

Verontrust

Op de vrijdagavond, na de openingstoespraak, was er een boeteviering. Tot op dit punt wees niets erop dat het niet een gewone typische *Chi Rho* bijeenkomst zou worden. Maar dat veranderde op zaterdag. De inleiding op zaterdag werd gegeven door de vrouw van die bijeenkomst waar onze adviseurs bij waren geweest en ging over hoofdstuk 2 van *Handelingen*. Haar boodschap verontrustte mij zeer. Mijn probleem werd nog versterkt doordat ik zag dat niemand van de leiders van de groep zich aan haar woorden leek te storen. Ze had het over spreken in tongen, genezing en wonderen alsof ze die zelf had ervaren en die niet alleen in de Bijbel voorkwamen. Ik wist dat dit geen onderwerp was waarvan *Chi Rho* leden konden zeggen: 'We zijn het er over eens dat we er verschillend over denken.' Haar woorden vereisten een antwoord en mijn antwoord was 'nee'.

Mijn vragen

De rest van de middag deelden de deelnemers met elkaar op ongestructureerde wijze wat zij voelden bij wat ze hadden gehoord. Ik was er

zeer verontrust over dat velen van hen een 'waarom niet?'-houding van openheid hadden voor de boodschap. Ik bracht wat tijd door met Jerry Cafardi, een jongen die ik de vorige zomer had leren kennen. Ik wist dat ik moest spreken met een van de leiders en Jerry wilde wel bij dat gesprek zijn. Mijn aandacht voor de vragen die ik had, kreeg prioriteit boven de verjaardagsviering die gepland stond, ook al was die viering mede voor mij. Jerry en ik benaderden een van de adviseurs van de faculteit. Ik stelde mijn vragen en deelde mijn bezorgdheid met hem. Hij luisterde, maar reageerde niet met antwoorden of advies. Hij moedigde ons aan om te bidden.

Voor het eerst in mijn leven

Bidden was niet vreemd voor mij, maar het soort gebed dat hij suggereerde verschilde van wat ik gewend was. Mijn gebeden waren bijna altijd vraaggebeden. Hij suggereerde dat we zouden bidden om leiding en om te kunnen aanvoelen wat de Heer ons wilde zeggen. Ik herinner mij dat hij over God sprak op een meer persoonlijke manier dan ik ooit had ervaren. Wat hij zei klonk vriendelijk en gaf mij een vredig gevoel. Ook al had ik nog geen definitieve antwoorden op mijn vragen, de beroering en angst waren verdwenen en ik wist dat ik wilde bidden.

Ik ging naar de kapel, ging zitten en opende zomaar mijn Bijbel. Mijn oog viel op Psalm 116 en voor het eerst in mijn leven wist ik dat de Heer rechtstreeks tot me sprak.

*De Heer heb ik lief:
Hij heeft mijn bidden en smeken gehoord.
Aandachtig heeft Hij geluisterd
op het moment dat ik tot Hem riep.*

Ik voelde een zekerheid dat Gods hand op mij rustte en dat Hij persoonlijk zorg had voor mij en mijn vragen.

Hier eindigt deel 1 van het getuigenis van Annamarije Nacko Cafardi, zoals gepubliceerd in Bouwen aan de Nieuwe Aarde 2017-2.

Hoe het verder ging, leest u in het artikel 'De meest vreugdevolle ervaring ooit', op pagina 9 van [deze jubileumspeciaal](#) die uitkwam bij Bouwen aan de Nieuwe Aarde 2017-3.

Vragen:

-Wat denk jij als je mensen hoort spreken over genezingen en tongentaal?

-Wat is jouw ervaring met gebed? Maak je je eigen wensen bekend in de hoop dat God doet wat jij vraagt of vraag je ook weleens: Heer, wat wilt u mij zeggen?

Annamarie Nacko Cafardi schreef dit getuigenis voor het boek *As by a New Pentecost - van Patti Gallagher*, dat in 1992 voor het eerst werd uitgegeven en in 2016 opnieuw, toen met nog 100 bladzijden extra. In die uitbreiding komen ook pioniers van de KCV aan het woord die vanaf

1967 een grote rol hebben gespeeld bij de voorbereiding en de uitwerking van het Duquesne-weekend.

Met toestemming van Patti Gallagher vertaald vanuit het Engels in het Nederlands door Kees Slijkerman, die er tussenkopjes en vragen aan toevoegde. Het hele boek *As by a New Pentecost* is [te koop in het Engels, Frans, Pools en Portugees](#).

Kees Slijkerman

Dit is deel 1 = a4104 op www.kcv-net.nl.

Uit Bouwen aan de Nieuwe Aarde 2017-2. Tot zover deel 1 van dit getuigenis.
De delen 2 en 3 van dit getuigenis staan in de jubileumbrochure 50 jaar KCV.

HET WEEKEND WAARMEE DEZE VERNIEUWING BEGON deel 2

MEEST VREUGDEVOLLE TRANEN OOIT

Gods soevereine kracht ervaren

In deel 1 van dit getuigenis vertelde Annamarie Nacko Cafardi hoe zij het Duquesne-weekend inging. Hieronder deel 2.

Wat verteld werd bij Handelingen 2, dat de Heilige Geest ook nu nog mensen geneest en in tongen laat bidden, verontrustte haar. Ze legde haar vragen in gebed aan God voor. En God gaf antwoord. Wat daarna gebeurde, vertelt ze in dit deel 2.

Het was zaterdagavond en vanaf dit moment volgden de gebeurtenissen elkaar snel op. Patti Gallagher was ook in de kapel toen ik daar aan het bidden was. Ze stond op en zei tweemaal: *'God is real!'* (God bestaat echt!). Ik kende die werkelijkheid ook.

Bidden om water

Ik hoorde ook van het probleem met de watertoevoer in het huis. Mensen waren aan het bidden dat dat probleem zou worden opgelost, zodat we de retraite konden voortzetten. Het was duidelijk voor mij dat dat zou gebeuren. Ik wist dat de Heer wilde dat we zouden doorgaan, dus het verbaasde me niet dat mensen de kapel binnenkwamen om God te danken voor de reparatie van de watertoevoer.

Iets had ons geraakt

Spoedig was de kapel bijna helemaal vol, ook al stond op het programma dat we een

verjaardagsfeestje zouden vieren en geen dienst in de kapel zouden hebben op dat moment. Twee adviseurs van onze faculteit liepen wat rond, legden ons handen op en baden. Verschillende mensen baden in talen die ik niet eerder had gehoord. Anderen waren in aanbidding en velen waren in tranen. Niemand onderbrak ons om ons te vertellen hoe we de doop in de Heilige Geest of de gave van tongentaal konden ontvangen. We waren studenten en professoren van een katholieke universiteit in een grote stad, die Gods soevereine kracht ervoeren. We waren mensen die niet gewend waren ons geloof met emoties uit te drukken en toch had iets onze levens geraakt.

Meest vreugdevolle tranen ooit

Mijn eigen ervaring was een puzzel voor mij. Gewoonlijk ben ik extravert, op anderen gericht, maar in deze situatie 'voelde' ik niets. We bleven in de kapel, biddend en zingend tot diep in de nacht. Niemand wilde weggaan, maar op een gegeven moment moedigden de leiders ons aan naar onze slaapkamer en naar bed te gaan.

Jerry begeleidde mij naar de meisjesslaapzaal. Terwijl we spraken over de gebeurtenissen van die avond begon ik te huilen. Het waren de meest vredevolle, vreugdevolle en gelukkige tranen die ik ooit had ervaren. Ik kende werkelijk Gods aanwezigheid en liefde. Sinds dat moment was mijn leven niet meer hetzelfde. Op de slaapzaal hebben de meisjes die nacht nog een paar uur met elkaar gesproken en gebeden. Het was werkelijk een opmerkelijke nacht.

Hoe hierover te spreken

Het zondagprogramma werd aangepast om meer instructie te krijgen over de doop in de Heilige Geest en praktische adviezen over hoe je er met anderen over kon spreken. We leerden vanaf het begin dat de doop in de Heilige Geest gegeven wordt om op Jezus te wijzen en op de reddende kracht van zijn liefde. Dat was een belangrijke les. We ontdekten ook dat sommige deelnemers aan het weekend erg boos waren om wat er was gebeurd. Niet iedereen in de retraite had de avond ervoor dezelfde ervaring gehad en dat was een moeilijke situatie voor degenen die leiding gaven.

Voor mij was het duidelijk

Wat ik had ervaren, was naar mijn gevoel Gods soevereine kracht die in mijn leven werkte. Ik was niet gekomen om geestelijke ervaringen op te doen. Integendeel, ik was sceptisch geweest en op mijn hoede voor wat ik las in *Het kruis in de asfaltjungle* en hoorde van de vrouw die over Handelingen 2 had gesproken. Voor mij was het direct duidelijk dat God ervoor had gekozen, om welke reden dan ook, te handelen in deze groep, op dit moment en op deze plaats. Het geloof dat ik had gepraktiseerd uit gehoorzaamheid en verstandelijk inzicht was werkelijkheid voor me geworden. God was geen gedachteconstructie, maar een Persoon die van mij houdt. Dit wist ik nu in mijn hart *en* met mijn hoofd.

De volgende dagen op school

Er was een gevoel van opwinding en vrees (apprehension) bij de gebeurtenissen op zondag die naar het einde van de retraite leidden. Ons werd verteld niet te getuigen van onze ervaringen, maar van de Heer. Toch was het moeilijk niet te gaan vertellen wat er

precies was gebeurd. Toen ik thuiskwam, deelde ik mijn ervaring met mijn moeder en bad ik met haar. Zij was een vrome katholiek en reageerde met openheid en belangstelling. De volgende dagen op school waren de reacties verschillend. Maar zelfs degenen die het meest kritisch en sceptisch reageerden, konden mijn enthousiasme niet temperen. Ik wist dat wat ik had meegemaakt niet het gevolg was van emotionaliteit of manipulatie. God had mijn leven aangeraakt.

Een gebedstaal ontvangen

Hoewel veel van mijn vrienden de gave van tongentaal hadden ervaren tijdens het Duquesne-weekend of kort daarna, had ik dat niet. Ik twijfelde er niet aan dat het een waardevolle ervaring was en dat ik er open voor was, er zelfs naar verlangde, een gebedstaal te ontvangen. Ik had er ook vrede mee dat dit niet iets was wat ik nodig had of waar ik bezorgd over moest zijn. Er werd geen druk uitgeoefend en er was geen overdreven aandacht voor.

Er waren verschillende kleine kamers boven de kapel in de Duquesne Universiteit die door *Chi Rhoden* vaak werden gebruikt voor individueel gebed of gebed in kleine groepjes. Op een middag, precies een maand na het Duquesne-weekend, terwijl ik in een van die kamers alleen was in gebed, begon ik in tongen te bidden. Sindsdien heb ik mijn gebedstaal gebruikt in de eredienst en in mijn persoonlijk gebed.

Tot zover deel 2 van dit getuigenis. Deel 1 staat in *Bouwen aan de Nieuwe Aarde 2017-2* en op www.kcv-net.nl/kcv/a/4104. Deel 3 staat op pag. 28 van deze jubileumbrochure.

Vragen:

- Heb ik een vergelijkbare ervaring in mijn leven gehad of verlang ik daarnaar?
- Hoe helpt de Heilige Geest mij te bidden? Welke ervaring heb ik of zou ik willen hebben met tongentaal?

Met toestemming van Patti Gallagher vertaald vanuit het Engels in het Nederlands door Kees Slijkerman, die er tussenkopjes en vragen aan toevoegde. Het hele boek *As by a New Pentecost* is te koop in het Engels, Frans, Pools en Portugees. Zie: www.kcv-net.nl/kcv/historie/februari-1967-duquesneweekend/boek-as-by-a-new-pentecost-bestellen

Annamarie Nacko Cafardi schreef dit getuigenis voor het boek *As by a New Pentecost - van Patti Gallagher*, dat in 1992 voor het eerst werd uitgegeven en in 2016 opnieuw, toen met nog 100 bladzijden extra. In die uitbreiding komen ook pioniers van de KCV aan het woord die vanaf 1967 een grote rol hebben gespeeld bij de voorbereiding en de uitwerking van het Duquesne-weekend. In www.stucom.nl/document/0169.pdf beschrijft Patti hoe zij zelf dit weekend heeft ervaren.

Twee van de studenten, Patti Gallagher en David Mangan, vertelden 50 jaar later in een workshop in Rome wat ze in 1967 hebben beleefd en hoe dat hun leven heeft veranderd. Zie www.vocepiu.it/GoldenJubilee

HET WEEKEND WAARMEE DEZE VERNIEUWING BEGON deel 3

EEN OPWINDENDE, MOEILIJKE ZOMER

Oecumene omwille van de ongelovigen

Een retraitsweekend van de katholieke bijbelstudiegroep *Chi Rho*, in februari 1967 in Pittsburgh, was het begin van de wereldwijde Katholieke Charismatische Vernieuwing. In deel 1 en 2 (zie boven) vertelde Annamarie Nacko Cafardi hoe sceptisch ze dat weekend inging en hoe veranderd ze eruit kwam. Hier het vervolg.

In de lente van 1967 kwam een protestantse predikant, ds. Harald Bredesen, naar de Duquesne Universiteit om de groep te ontmoeten. Hij was een dynamische en opwindende persoonlijkheid en verlangde ernaar katholieken en protestanten samen te zien werken in het presenteren van het evangelie van Jezus. Hij nodigde de *Chi Rholen* uit om naar zijn kerk in Mt. Vernon, New York, te komen om daar tussen de mensen te leven en te werken. Ik had geen idee of ik daarheen wilde, maar voelde dat ik in gebed aan de Heer om leiding moest vragen. Terwijl ik bad werd het duidelijk voor mij - niet door stemmen of visioenen, maar door een innerlijke vrede - dat ik die zomer naar Mt. Vernon moest gaan. Het werd een van de meest opwindende en moeilijke zomers van mijn leven.

Omwille van de ongelovigen

Ik geloofde vast in oecumene en in de noodzaak dat protestanten en katholieken hun verschillen opzij moeten leggen omwille van de ongelovigen. Die overtuiging uitwerken was echter veel moeilijker dan ik mij ooit had kunnen voorstellen. Verschillenden van ons woonden die zomer in het huis van Bredesen, hadden werk in de stad en brachten de avonden door met de mensen van Mt. Vernon. Het was mijn eerste ervaring met getuigenis geven op straat en ik zag de kracht en de liefde van God aan het werk in de levens van velen die geestelijk diep in de put zaten. Ik zag de Heer

ook geleidelijk muren afbreken die waren opgebouwd in de loop van de eeuwen tussen denominaties. De ervaring van die zomer overtuigde mij ervan dat wat gebeurd was in het Duquesne-weekend onderdeel was van Gods plan om niet slechts één groep of denominatie te vernieuwen en te vitaliseren, maar de hele Kerk.

Gebed en lofprijzing

Toen we in de herfst weer terug waren op school, ontmoetten we elkaar op de vrijdagavonden voor gebed en lofprijzing in het appartement van Pat Bourgeois, een van de docenten die ons weekend hadden begeleid. De bijeenkomsten daar trokken ook studenten aan die geen lid waren van *Chi Rho* en tevens veel mensen die geen student waren, maar hadden gehoord wat de Heer onder ons aan het doen was. Het waren bijeenkomsten met tijden van gebed, Bijbelstudie en *ministry* voor elkaar.

Groei

Door deze bijeenkomsten maakte ik echt een groei door. Ik werd getrokken naar persoonlijk gebed en dagelijks lezen in Gods Woord. Gods aanwezigheid en liefde in mijn leven werden een dagelijkse werkelijkheid voor mij. In augustus 1969 ben ik getrouwd met Jerry Cafardi. We zijn allebei het onderwijs ingegaan. Na al die jaren* is het bijna onmogelijk ten volle uit te drukken wat de doop in de Heilige Geest in mijn leven betekent. De gebeurtenissen in februari 1967

markeerden een ommekeer in mijn leven. Hoewel ik religie en God altijd serieus had genomen, veranderde het Duquesne-weekend mijn geloof van intellectueel niveau naar het niveau van dagelijkse ervaring.

Ik ken Jezus Christus nu persoonlijk en houd van Hem met heel mijn hart. Ik heb een verlangen om Hem te dienen en elke dag voor Hem te leven. Ik wil anderen over Hem vertellen, wat Hij voor hen kan doen. Ik word getrokken naar gebed en het bestuderen van zijn Woord, de Bijbel, en ik ervaar een leegte wanneer ik niet dagelijks tijd neem voor Hem.

In moeilijke omstandigheden

Ik ben in staat geweest om zijn kracht te ontvangen in moeilijke omstandigheden. Jerry en ik leden er negen jaar lang onder dat we nog geen kinderen kregen, tot onze zoon John werd geboren. God heeft ons hulp en kracht gegeven op zichtbare en waarachtige manieren. Ik weet dat God zorgt voor de grote en de kleine dingen in mijn leven en dat ik elk moment tot Hem kan bidden.

Met toestemming van Patti Gallagher vertaald vanuit het Engels door Kees Slijkerman, die er tussenkopjes aan toevoegde. Meer over dit boek op pag. 2 hierboven.

Dit is deel 20 uit de serie [Mensen van het eerste uur](#)

Dit is document 0444 op www.stucom.nl.